

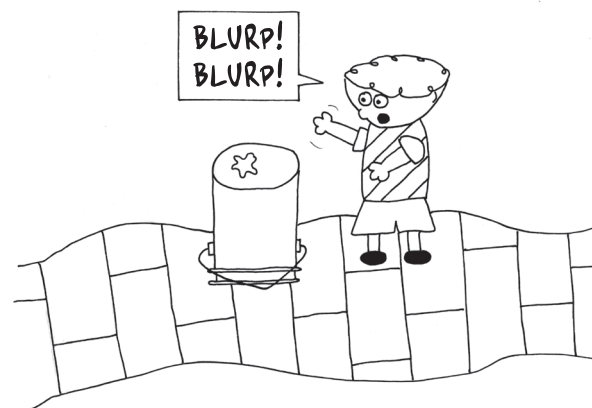
HOOFDSTUK 3

EEN ONVERWACHTE GAST

Ik ben geen ochtendmens – ochtenden zijn te koud en te kalm. Voor mij is de perfecte manier om de dag te beginnen: uit bed rollen als de zon alles al wat opgewarmd heeft, een stapel pannenkoeken eten, en dan videospelletjes spelen terwijl mijn zus mijn klusjes doet.

Maar die morgen werd ik veel te vroeg gewekt door Tuffin – en nog wel omdat hij me een insect wilde tonen. Ik zei hem minstens twintig keer mij met rust te laten, voor ik tegen mijn zin uit bed kroop. Ik sloeg in de keuken gauw een glas chocolademelk achterover en liep achter Tuffin naar buiten. Hij taterde maar over dat insect en nam me mee naar de voortuin tot bij een omgekeerde emmer met een vlek erop. Hij bleef er maar naar wijzen en zei ...

Ik kon niet goed verstaan wat hij zei, dus ik knikte maar. Hij werd kwaad omdat ik knikte en begon te schreeuwen. Helaas was Jana Welt ook buiten met haar vriendinnen, die waren blijven

slapen, en ze zagen mij staan. Op dat moment besefte ik dat ik mijn slaapoutfit nog aanhad, een gigantisch oud concert-T-shirt dat mijn vader niet meer wilde hebben. Plus, mijn haar was een ramp, ik had een chocolademelksnor, Tuffin loeide, en Puck kauwde op een oude sok.

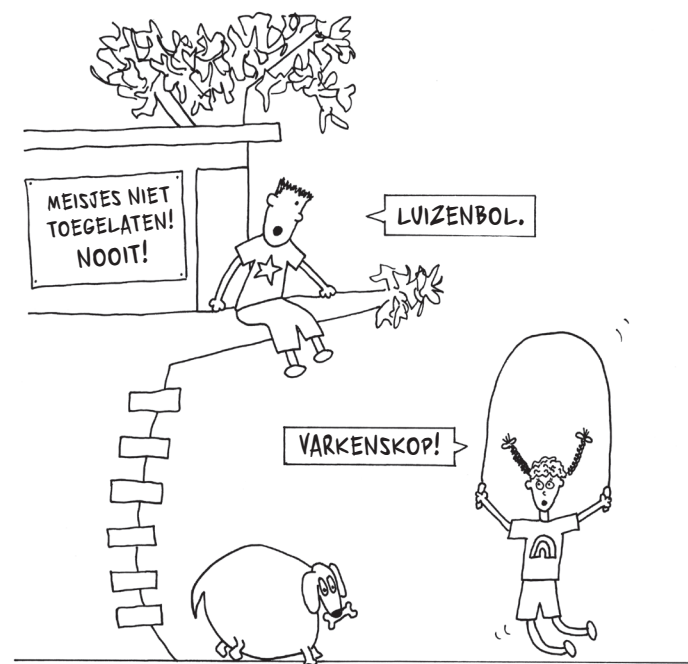

Ik holde naar binnen en ik hoorde Jana en haar vriendinnen lachen. Het was niet mijn beste moment. Ik had graag een betere indruk op Jana willen maken.

Ik weet niet waarom, maar Jana en ik hebben een nogal ingewikkelde relatie. Op ons zevende waren we beste vrienden.

Op ons negende walgden we van elkaar.

Op ons elfde negeerden we elkaar.

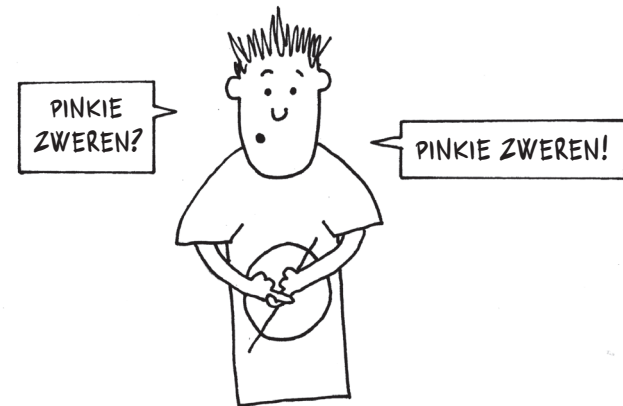

Maar sinds het begin van dit schooljaar vraag ik me af hoe het zou zijn als we weer vrienden waren. Nu had ik mijn kans wel verkeken, door daar te verschijnen in een wijd, slonzig T-shirt en met een druipende snor.

Ik stormde mijn kamer weer in en knalde de deur dicht. Ik trok een paar van de schone kleren uit

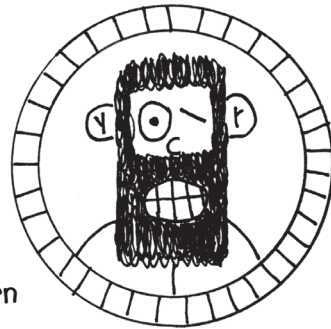
mijn kleerkast aan en bromde iets over meisjes. Ik wilde net met mezelf pinkie zweren dat ik nooit nog het huis uit zou komen toen ik een bons hoorde in mijn kast.

Ik vermoedde dat er gewoon wat rommel in mijn kast was verschoven, dus ik negeerde het lawaai. Tot er een tweede bons klonk. De haartjes in mijn nek kwamen overeind.

Ik schuifelde naar mijn kast. Baardmans grijnsde naar me zoals altijd, maar nu leek het alsof hij er ook bij knipoogde.

Ik reikte naar de deurknop en pakte hem vast. Hij was een beetje warm en toen ik hem probeerde om te draaien, kwam er geen beweging in. Ik draaide hem in de andere richting. Niets. Ik legde mijn oor tegen de deur en luisterde. Ik hoorde een vreemd, klokkend geluid. Ik sprong achteruit, struikelde over mijn bed en belandde in de hoek van mijn kamer. Libby liep langs mijn deur en zag me zitten bibberen, verstopt achter mijn bed.

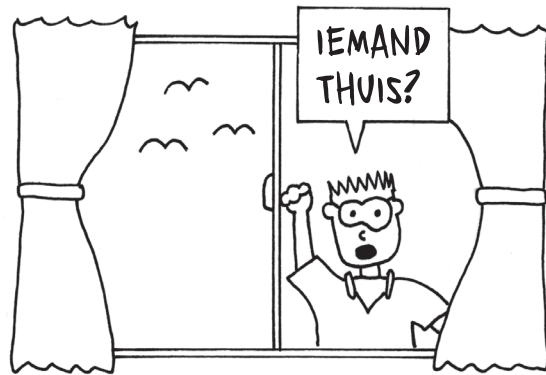

Ik vertelde haar dat er iets in mijn kast zat.

Ik vroeg Libby vriendelijk om mijn kast even voor me te checken en ze antwoordde – niet zo vriendelijk – dat ze niet van plan was om in een van mijn valstrikken te lopen.

Toen ik Tuffin om hulp riep, kreeg ik geen antwoord. Hij stond waarschijnlijk nog altijd buiten naar de vlek op de emmer te wijzen. Ik riep mijn pa, maar die zat in zijn kamer tv te kijken en de tv stond zo hard dat hij me niet kon horen. Ik stond op het punt mijn moeder te roepen toen Trevor bij mijn raam opdook en aanklopte.

Ik kwam met een sprong achter mijn bed vandaan en maakte het raam open. Trevor klom naar binnen en kwam op de grond terecht. Ik deed snel mijn kamerdeur dicht. Mijn moeder haatte het dat bijna al mijn vrienden via mijn raam op de begane grond binnenkwamen. Ze wist graag heel precies wie er in huis was op elk mogelijk moment. Ik denk dat ze mij ervan verdacht dat ik echt slechte dingen naar binnen loodste.

Trevor was in alle staten omdat hij van zijn moeder op zijn neefje moest passen. Ik kon het hem niet kwalijk nemen dat hij laaiend was. Ik bedoel maar, zijn neefje is een kleine, zeurderige etter. Hij heette Copeland en die ene keer dat ik hem zag, schopte hij tegen mijn scheenbeen, noemde me een dikzak, en zei dat hij niemand zou vertellen dat ik hem had geslagen als ik hem een dollar gaf. Ik had hem die dollar moeten geven, want hij tierde en brulde en Trevors ma verbande me voor een maand uit hun huis.

Ik vertelde Trevor dat ik heus met hem meeleeftde, maar dat mijn probleem groter was. Toen hij me vroeg wat mijn grotere probleem dan wel was, klonk mijn antwoord eigenlijk nogal zwakjes.

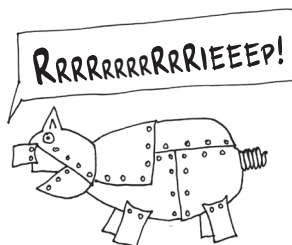
Ik vertelde hem dat ik de deurknop niet in beweging kreeg en dat er een klokkend geluid uit mijn kast kwam. Trevor lachte mij uit en liep naar de kast. Hij probeerde de knop om te draaien, maar ook voor hem ging de kast niet open. Hij legde zijn oor tegen de deur, maar hij hoorde helemaal niks. Trevor zei dat ik mijn oren eens moest laten checken en hij draaide zich om naar het raam om te vertrekken. Op dat moment hoorden we het allebei ...

KLIK!

Knarsend draaide de kastdeur een stukje open. Trevor en ik doken achter mijn bed.

De kastdeur ging verder open. De deur was zo zwaar – ik wist dat hij niet zomaar vanzelf open kon gaan. De scharnieren piepten als een verroest varken.

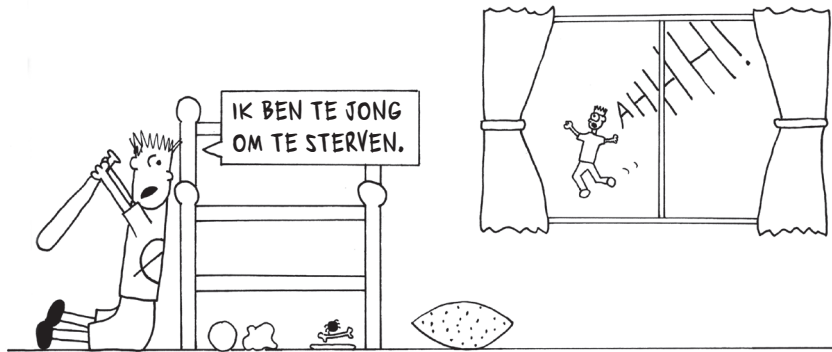

Trevor rukte het kussen van mijn bed en trok het over zijn hoofd, en ik staarde naar de kast. Ik wilde wegstijgen – eigenlijk wilde ik het liefst onder mijn bed kruipen en om mijn ma roepen. Maar mijn lijf bleef precies waar het was en mijn ogen bleven op mijn kast gericht. De deur vloog open en mijn mond zakte open.

Ik greep mijn honkbalknuppel terwijl Trevor het kussen van zijn hoofd trok en krijste als een meisje. Het wezen knorde en Trevor sprong op en dook uit het

raam, sneller dan ik ooit voor mogelijk had gehouden.
Ik slikte. Ik was alleen met het ding uit de kast.

Het staarde me aan en kreunde. Langzaam stond ik op. Ik bekeek het ding eens heel aandachtig. Enkele seconden later liet ik mijn knuppel vallen en haalde diep adem. Ik had doodsbang moeten zijn, maar door de grootte en de glimlach van het wezen was ik het niet.

Het was een klein vreemd mannetje dat tot net boven mijn middel kwam. Hij zag eruit als twee verschillende mensen die door elkaar gehusseld waren. Hij had een bolhoed in de ene en een wandelstok in de andere hand.

Ik wreef in mijn ogen en snakte naar adem. Ik dacht erover weg te lopen zoals Trevor, maar in plaats daarvan ging ik op de rand van mijn bed zitten en probeerde erachter te komen wat er nu eigenlijk gebeurde. Het mannetje bleef maar grijnzen. Nadat ik hem een tijdje had zitten aanstaren, besloot ik hem met een stok te porren om te zien of hij echt was. Hij lachte alleen maar en sloeg de stok weg. Toen greep ik voorzichtig zijn gezicht vast en trok eraan.

Het was geen masker of zo. Misschien werd ik ziek, misschien was ik aan het hallucineren. Maar alles leek verder normaal.

Het kleine wezen begon met zijn rechterhand op de muur te bonzen. Hij zong een raar liedje en danste op zijn rechtersoet. Het leek wel alsof hij indruk op mij wilde maken.

Ik was onder de indruk, maar ik kon niet zeggen of het nu een goeie of een slechte indruk was.

Ik kan niet goed uitleggen wat er toen gebeurde, maar mijn hoofd voelde plots lichter. Ik bedoel maar, het kon zijn omdat ik die morgen alleen maar een half glas chocolademelk had gedronken. Of misschien kwam het omdat ik nog moe was, of omdat het een warme dag was. Of misschien kwam het omdat er net iets buitenaards uit mijn kast ontsnapt was. Kijk, ik ben er niet trots op, maar om de een of andere onduidelijke reden viel ik flauw.

